

Іній

Павло Тичина

Ой цвілось життя зелене —
юнь моя
— чорнобрів'я!
Тисяча півтонів, тіней...
А тепер же —
що зустрів я?
Сивий впав на мене
іній...
Сивий, сивий іній...

Що ж. Нічого. Це нічого.
Серце, — цить!
Чого ти спориш?
В мене ж вік — новий, зустрічний.
То й зустрінем...
Все суворіш
мислить розум строго —
вічний.
Мислить розум вічний...

Хай той іній і сріблиться, —
та в душі ж
його немає!
У душі — зелені вруна.
Злегка тьмяні? —
хто їх знає...
Бо й зимою ж глиця
юна.
Свіжо-тьмяно-юна...
Може, бренькав я на лірі?
Мо' в житті
скавав телятком?
А народ хай сам розсудить.
Бджілку люблять
з повним взятком.
Думка ж — дії щирі
будить.

Думка дії будить...
Той, хто інею боїться,
радості
в собі не має.
Мов пісок сухий. Мов дюна.
Серце в мене
все співає:
бо й зимою ж глиця
юна.
Свіжо-тьмяно-юна...